

spærre for Sol og Lys, have naturligvis kun Adgang til Naturen, naar de komme et Stykke udenfor Byen. Men man kan ogsaa glæde sig ved at se Sportslivet udfolde sig, ved at se, hvorledes mangfoldige Mennesker af begge Køn, mest unge Mennesker, om Aftenen rulle ud paa Cykle for at glæde sig ved Naturens Skønhed. En fransk Forfatter, Emile Zola, har en Gang udtalt sin uskrømtede Beundring for dette moderne Instrument, Cyklen, der bidrog til at føre Menneskene bort fra de store kvalme Byer ud i Naturens Herlighed. Men ved Forhøjelsen af Jernbanetaksterne lægges der en ny Skat paa Cyklen, saa det bliver dyrere at faa Cyklen transporteret paa Jernbanen. Det kan til Tider være nødvendigt, naar man vil langt ud i den frie Natur, at tage sin Cykle med i Toget, og det er da af stor Betydning, at man kan faa den transporteret for en nogenlunde rimelig Pris. Jeg skal anføre et Eksempel, som viser Forskellen mellem, hvad man kræver i Danmark, og hvad man kræver i Udlandet. Indtil 50 km koster det her til Lands 40 Øre at faa sin Cykle transporteret med Banen, og Udgiften stiger op til 1 Kr. 20 Øre, medens man i Udlandet, f. Eks. i Tyskland, betaler 20 Øre for indtil 100 km.

Formanden: Jernbanetakstloven ligger ikke for.

Meyer: Nej, det er rigtigt, men i Betragtning af, at dette Lovforslag godt kan ses fra det Synspunkt, jeg har fremdraget, fandt jeg Anledning til blot i Forbigaaende at nævne dette. I det hele taget synes jeg ikke, man her har bidraget til at føre den store Bys Befolkning lettere ud i den frie Natur, men snarere bidraget til at vanskeliggøre det.

Der er tidligere her i Salen — det er ikke ret mange Dage siden — talt om Bymenneskene, som Kulturmennesker i Modsætning til Landboerne som Naturmennesker. Jeg gad egentlig vide, om ikke den ærede Bondebefolkning glæder sig ved, at den i ikke ringe Grad har bidraget til at fremme dette Lands Kultur, og jeg har med nogen Undren hørt et æret Medlem fremstille Landboerne som Naturmennesker i Modsætning til Bymenneskene. Ogsaa paa Landet kræves der nogle af de Glæder, man her vil beskutte. Jeg tvivler i høj Grad om, at man virkelig, naar det kommer til Stykket, vil være med til at beskutte Glæder og Adspredelser, som betyde akkurat ligesaa meget paa Landet

som i Byerne, selv om der naturligvis i Byerne er lettere Adgang til forskellige Forlystelser.

Naar man vil beskutte Teater- og Varietéforestillinger, Koncerter og andre Arter af Underholdning, synes jeg, man maa gaa meget videre. Skal Finansministeren være konsekvent, burde han beskutte Bøger og Blade ligesaa vel som Teaterforestillinger og Varietéer. Ja, han kunde godt gaa endnu et Skridt videre og beskutte Spillekort. Det er muligt, at dette vilde interessere... (Stemmer: De ere beskattede!) Ja, jeg ved det, men jeg tænker selvfølgelig paa en forøget Beskatning. Der er jo ogsaa Skat paa Forestillinger i Byerne, nemlig de 5 pCt., som Kommunen opkræver af offentlige Forestillinger; men her taler Finansministeren om en Forøgelse til 15 pCt. Naar jeg taler om Skat paa Spillekort, tænker jeg paa en Forhøjelse af den paa dem hvilende Skat, hvilket maaske ikke i særlig høj Grad vilde interessere de ærede Landboere. (Modsigelse). Jeg tvivler derpaa, men en Ting tør jeg maaske sige uden at fornærme Dem, nemlig at der spilles meget mere Kort ude paa Landet end i København.

Jeg vender tilbage til mit Udgangspunkt, idet jeg gentager, at den højtærede Finansministers Stilling er vanskelig, og at jeg derfor for saa vidt meget vel forstaar, at Finansministeren har maattet fremsætte Skatteplaner, men hvad det foreliggende Lovforslag angaar — altsaa uden Forbindelse med de andre — kan jeg kun udtale min stærke Beklagelse af, at man vil beskutte Teaterforestillinger, Koncerter og alt hvad der dermed staar i Forbindelse, fordi jeg, i Modsætning til den ærede Ordfører, mener, at dette saa langt fra vil være et Bidrag til at skabe — jeg maa her atter bruge det misbrugte Ord: Kultur — bedre Kulturforhold. Jeg tror, det vil være et Tilbagestød, en Reaktion, til Skade for dette Lands aandelige Udvikling.

Skal jeg i Korthed sige, hvad der er min Mening om Forslaget, er det denne: Dette Forslag fortjener ingen bedre Skæbne end at blive forkastet, det fortjener ikke at blive ophøjet til Lov. Om mit Partis Stilling er der i saa Henseende ingen Tvivl. Vi stille os paa det Standpunkt, jeg her har gjort gældende; Lovforslaget forekommer os at være skadeligt, og derfor ere vi alle enige om at bekæmpe det. Jeg tror, at der ogsaa fra anden Side vil lyde Røster i lignende Retning. Selv om man maaske ikke fra alle Sider vil drage de samme Konsekvenser som jeg, selv om